

EEN SCHIM IN DE NACHT

Eerder verschenen in de reeks De Waal & Baantjer

Een Rus in de Jordaan
Een lijk in de kast
Een dief in de nacht
Een schot in de roos
Een rat in de val
Een mes in de rug
Een licht in de duisternis
Een wolf in schaapskleren
Een tip van de sluier
Een tien met een griffel
Een kuil voor een ander

De Waal & Baantjer

Een schim in
de nacht

Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

© S.P. de Waal & A.C. Baantjer, 2015

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Evert-Jan Hielema | XLent Hilversum

Foto auteurs: © Tom de Bree

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2763 3

ISBN 978 90 488 2764 0 (e-book)

NUR 331

www.simondewaal.com

www.dewaalenbaantjer.nl

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Hoofdstuk 1

Peter van Opperdoes leunde tegen het aanrecht in zijn kleine keuken en keek op de klok. Nog een minuut en dan was de pasta klaar. Hij roerde even in de andere pan, de spekjes glansden in de rode saus van gedroogde tomaatjes. ‘Kijk, dat ziet er goed uit.’

Hij opende een bakje verse room en met een zwierig gebaar liet hij een straaltje in de saus glijden. Het gaf een mooi effect, de witte room die zich vermengde met die dieprode kleur. Een zacht piepje klonk uit het fornuis. Van Opperdoes haalde de pan van het vuur en goot de pasta af in het vergiet, waarna hij het met een speciale lepel op zijn bord schepte.

‘Goed gereedschap is het halve werk...’ mompelde hij.

‘Onzin,’ zei zijn vrouw.

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik weet wel dat jij die lepel nooit wilde hebben.’

‘Is het toch nog ergens goed voor dat ik er niet meer ben,’ antwoordde ze, en hij wist dat ze ook glimlachte.

Toch wachtte hij heel even, voordat hij zacht antwoordde: ‘Nee, het is echt helemaal nergens goed voor.’ Hij keek naar de lepel. ‘Weet je hoeveel van die dingen ik zou willen ruilen om jou hier te hebben? Zoveel zijn er niet eens op de wereld.’

‘Ga jij nou maar eten, kletskaus... Straks is je eten koud.’

Hij zette zijn bord en de pan met saus op het kleine eet-tafeltje voor het raam en ging zitten.

‘Bijna zonde om zo’n prachtig kunstwerk stuk te maken...’ mompelde hij, voordat hij de tomatensaus met room op-

schepte. Hij nam een hap. ‘Zo, dat is goed gelukt, zeg,’ constateerde hij tevreden.

Hij keek naar de foto van zijn vrouw, die op de rand van de tafel stond. Hij zou zweren dat ze nog steeds glimlachte.

Nadat hij de keuken had opgeruimd, stond Van Opperdoes een moment voor zich uit te kijken. Wat zou hij gaan doen? Hij tuurde uit het raam, de gracht over. Het was nog licht, wat niet heel gek was omdat het al tegen de zomer liep en de dagen al behoorlijk lang waren. Toch was het niet zo druk op straat.

Hij trok een dunne jas aan en liep de Brouwersgracht op, in de richting van de Prinsengracht. Voor de deur van café Papeneiland stond Carlo een sigaret te roken.

‘Slecht voor je...’ Van Opperdoes wees misprijzend naar de omhoogkringelende rook, maar Carlo haalde zijn schouders op. ‘Weet je wat er allemaal wel niet slecht voor je is? Man, dan zou je in een hoekje gaan zitten en je niet meer bewegen.’

‘Dat is ook slecht voor je,’ glimlachte Van Opperdoes.

‘Wat?’

‘Niet bewegen. Is ook slecht. Je moet in een hoekje op en neer gaan springen, en gezonde boontjes en vruchten eten.’

Carlo maakte een wegwerpend gebaar. ‘Onzin allemaal. Als ik doodga, kan ik tenminste zeggen dat ik lekker geleefd heb. In tegenstelling tot die mensen die hun hele leven gezond gedaan hebben, en dan toch gewoon doodgaan. Dan denken ze, op het eind: ik zou wel trek hebben in die lekkere spareribs van Carlo. Wedden? Heb jij al gegeten?’

‘Zeker weten. Pasta met vette saus. Scheut room erin.’

Carlo knikte tevreden. ‘Goed zo. Morgen eet je maar weer gezond.’

‘Het is gezond!’

‘Tuurlijk jongen... Kom, je krijgt koffie van me.’ Carlo nam een laatste trek van zijn sigaret en gooide het peukje in de Brouwersgracht.

‘Dat is zo ontzettend niet gezond...’ hield Van Opperdoes vol, terwijl hij achter Carlo aan het café in liep.

Carlo zette verse koffie en schonk een kop in. ‘Appeltaart erbij?’

‘O nee, echt niet. Ik wil alleen maar een rondje lopen en dan gaan slapen.’

‘Moe?’

‘Behoorlijk. Afgelopen nacht lang doorgewerkt, vandaag overdag gewerkt... Ik zal blij zijn als ik in m’n bed lig.’

‘Waarom ben je net niet gewoon gaan liggen dan?’

‘Even wandelen. Dat is goed voor de spijsvertering.’

‘Hou toch op. Je had gewoon zin om hier even koffie te drinken.’

‘Ach...’ mompelde Van Opperdoes zacht.

Carlo zette een warme punt appeltaart naast de kop koffie neer. Van Opperdoes nam vergenoegd een hap. Op dat moment klonken knallen. Niet heel luid, maar duidelijk hoorbaar.

‘Wat was dat?’ vroeg Carlo. ‘Klonk als vuurwerk.’

Van Opperdoes wachtte even of er nog meer volgde. Toen nam hij snel nog een hap van zijn appeltaart en stond op. ‘Nee, dat was geen vuurwerk...’

Hij liep Papeneiland uit. Op gevoel sloeg hij rechtsaf de Noordermarkt op. In de verte, tegen een klein stenen trapje dat naar een ingang van de Noorderkerk leidde, zag hij een lichaam op de grond liggen. Er kwamen meer mensen aanlopen.

Van Opperdoes liep zo snel hij kon naar de man op de

grond. Hij was er slecht aan toe, dat was wel duidelijk. Met half open ogen keek hij Van Opperdoes aan, die gehurkt naast hem was gaan zitten. Een klein straaltje bloed liep uit zijn mondhoek, hij hoestte even zacht.

‘Pijn...’ kon hij met moeite uitbrengen, terwijl hij probeerde omhoog te komen van de trap waar hij tegenaan lag.

Van Opperdoes maande hem niet te bewegen. ‘Blijf in godsnaam liggen.’ Hij keek om zich heen en zag twee mannen achter hem staan, starend naar de man op de grond.

‘Bel een ambulance!’

Een van de mannen schudde even met zijn hoofd, alsof hij ruw wakker gemaakt werd, pakte toen zijn mobiele telefoon en belde een nummer.

Van Opperdoes boog zich voorover. ‘Wie heeft dit gedaan?’

‘Ik...’ fluisterde de gewonde man, hijgend van pijn.

‘Wie was het? Wie heeft er geschoten?’ drong de rechercheur aan.

‘Ik was het zelf...’

Toen sloten de ogen van de man zich. Er kwam nog een klein straaltje bloed uit zijn mond, daarna zakte zijn hoofd weg. Van Opperdoes kwam overeind, een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht. De twee mannen stonden nog steeds te kijken.

‘Is hij dood?’ vroeg de man met de telefoon.

Van Opperdoes knikte. ‘Hebben jullie iets gezien?’

Ze schudden beiden hun hoofd. De man borg zijn telefoon weer op. ‘Nee, en als ik wel wat gezien had, zou ik het toch niet zeggen. Allemaal gezeik.’

De andere man knikte fanatiek. ‘Laat ze mekaar maar afknalle. Al dat tuig. Hij zal het wel verdiend hebben.’

In de verte klonk de sirene van een ambulance. Van Op-

perdoes pakte zijn legitimatiebewijs uit zijn zak en liet dat aan de twee mannen zien. Ze deinsden een beetje achteruit.

‘Bedankt voor het bellen,’ sprak de rechercheur. ‘Als jullie nu even weg willen gaan? Als jullie het goed vinden gaan wij hier onderzoeken welk stuk tuig dit stuk tuig vermoord heeft.’

De twee mompelden iets onverstaanbaars en liepen weg, hoofdschuddend nagekeken door Van Opperdoes. Andere mensen die aan waren komen lopen, bleven op afstand staan kijken naar de dode man op de grond, en de rechercheur die er met een zorgelijke blik naast stond.

Jacob stapte uit de rechercheauto en wees naar het overhemd van Van Opperdoes terwijl hij aan kwam lopen. ‘Je hebt wat op je... daar... Wat is dat? Ziet er niet uit.’

De ervaren rechercheur keek naar beneden. ‘Ah. Die was nog niet opgevallen.’ Hij veegde het weg.

‘Wat was het?’ wilde Jacob weten.

‘Een stukje appeltaart.’

‘Van wie? Zat je thuis appeltaart te eten?’

‘Ik zat bij Carlo.’

Jacob keek langs Van Opperdoes heen. Achter hem wapperde een rood-wit lint, een paar agenten stonden met elkaar te praten.

‘Hier om de hoek. Niks gezien?’

Van Opperdoes schudde zijn hoofd. ‘Alleen gehoord. Toen hiernaartoe gerend. Hij leefde nog.’

‘Dat zal niet lang geduurd hebben.’ Jacob keek naar het lichaam.

‘Nee, niet echt.’

‘Heeft hij nog iets gezegd?’

‘Ja. Dat hij het zelf had gedaan.’

Jacob keek zijn collega met grote ogen aan. ‘Serieus?’

‘Dat zei hij.’ Van Opperdoes pakte zijn Moleskine-boekje en schreef wat op. ‘Voordat ik vergeet wat hij precies zei.’

Jacob liep naar het lichaam. ‘Als hij het zelf gedaan heeft, waar is het wapen dan?’

Van Opperdoes sloeg zijn boekje dicht en schoof de elastieken band er weer omheen. ‘Ja, dat vond ik ook al raar.’

‘Ach, nou ja. Het is toch niet voor ons.’ Jacob haalde zijn schouders op.

‘Wat niet?’

‘Dit. Het kan dus geen zelfmoord zijn. Geen wapen. Dan is het een afrekening en is het geen zaak voor ons.’

‘O?’ De nieuwsgierigheid van Van Opperdoes was meteen gewekt. ‘En waarom niet?’

‘Als er geen wapen ligt, kan hij het nooit zelf gedaan hebben. En dan is het dus een afrekening en daar gaat een TGO over. Of de DRR. Die horen hiervoor te komen. Zijn ze al gewaarschuwd?’

‘Ik heb ze niet gebeld, maar dat kan altijd nog,’ mompelde Van Opperdoes.

‘Mooi zo,’ antwoordde Jacob, totdat hij besepte wat zijn collega eigenlijk zei. ‘Wat? Nee, helemaal niet mooi. Als je die niet belt, dan krijg je weer op je donder. Doe nou eens niet zo eigenwijs.’

Van Opperdoes keek Jacob glimlachend aan. ‘Die gasten hebben het hartstikke druk. Ik dacht, misschien kunnen we zorgen dat ze het wat rustiger krijgen. Laten we nou eerst even kijken of we het snel kunnen oplossen. Dan kunnen zij gewoon verder met hun eigen werk.’

Vincent, een agent van bureau Raampoort, kwam op het rood-witte lint af gelopen. ‘We hebben wat getuigen gesproken, maar eigenlijk zijn ze geen getuigen, want niemand

heeft iets gezien. Mensen dachten eerst dat er vuurwerk werd afgestoken, maar toen er iemand op de grond bleef liggen, werd wel duidelijk dat het iets anders was. Kunnen we nog wat doen?’

‘Alle kentekens opschrijven. Dat kan handig zijn als iedereen alleen maar de schoten heeft gehoord, maar geen weggrijpende auto gezien of gehoord heeft... Misschien is de dader of het slachtoffer met een auto gekomen.’

Van Opperdoes ging naast Jacob bij het lichaam staan. Op de kleding van de jonge man waren een paar gaten met daaromheen rode bloedvlekken te zien. ‘Hij is flink toegetakeld...’ stelde Van Opperdoes fronsend vast.

‘Jij hebt de schoten gehoord. Hoeveel waren het er?’

Van Opperdoes dacht terug aan het moment dat hij apeltaart zat te eten en probeerde zich het aantal knallen te herinneren. ‘Het was één serie. Niet twee of drie knallen. Alsof iemand achter elkaar de trekker bleef overhalen. Een stuk of zes, zeven schoten.’

Hij hurkte naast het lichaam en bekeek het van dichtbij. ‘Ik tel drie schotwonden. Hier... een in de borst, een in de buik, en hier nog een gat in zijn spijkerbroek. Als er zes of zeven keer geschoten is, waar zijn die andere kogels dan?’ Hij stond op. ‘En waarvandaan zou er geschoten zijn?’

Het slachtoffer lag met zijn rug op straat, zijn hoofd in de richting van de kerk en met zijn voeten in de richting van de Noorderkerkstraat.

‘Als hij door de inslag van de kogels achterover gevallen is, dan zou de schutter ergens aan die kant gestaan moeten hebben. In de richting van die zijstraat daar.’ Hij liep langzaam naar de Noorderkerkstraat, in een rechte lijn vanuit de positie van het slachtoffer, onderwijl kijkend naar de grond bij zijn voeten.

‘Hij kan niet verder de Noordermarkt op zijn gelopen. Kijk... hij ligt bij de trap. De muur van de kerk loopt schuin. De schutter kan nooit om een hoekje geschoten hebben.’

‘Waarom niet?’ vroeg Jacob. ‘Hij kan toch in de straat om de hoek gestaan hebben? En dan zijn hand met het wapen om de muur hebben gehouden om de schoten te lossen?’

Van Opperdoes knikte. ‘Dat kan wel. Maar hij kan nooit verder de straat in hebben gestaan. Hij moet hier in het verlengde van de muur hebben gestaan.’ De ervaren rechercheur stak de straat over, waar een grote verzameling fietsen en een paar geparkeerde auto’s stonden. Hij liep tussen de auto’s door.

‘Kijk eens...’

Jacob liep naar Van Opperdoes. Op straat, tussen twee geparkeerde auto’s, lag een pistool. Hij keek om zich heen. ‘En hier liggen de hulzen. Het pistool werpt naar rechts uit, klopt dat?’

Van Opperdoes bukte om te kijken. ‘Jazeker.’

‘Ik weet dat ik nooit te snel conclusies mag trekken van jou, maar dit zou best weleens het moordwapen kunnen zijn.’

‘Ja,’ antwoordde Van Opperdoes. ‘Dat zou heel goed kunnen.’

Jacob glimlachte. ‘Leg mij dan eens uit hoe hij zichzelf dood heeft geschoten als het wapen veertig meter verderop ligt?’

Van Opperdoes fronste.

Hoofdstuk 2

De Noordermarkt was nu aan de zijkant van de Noorderkerk afgezet met rood-wit lint. Enkele politieagenten zorgden ervoor dat niemand het in zijn hoofd zou halen eroverheen te stappen. Het lichaam van de onbekende man lag eenzaam tegen de trap van de kerk, afgedekt met een wit laken dat spookachtig oplichtte in de nachtelijke duisternis.

Diana, de technisch rechercheur, kwam op Van Opperdoes aflopen. ‘Kan ik al aan de slag?’

‘Cathelijne is onderweg. Dan kunnen jullie samen aan de slag.’

‘Heel goed. Was jij erbij? Hoorde ik dat?’

‘Doet dat verhaal de ronde? Nee hoor. Er klonken schoten en ik was om de hoek. Toen ik aankwam, lag hij hier en was er verder niemand te zien.’

Diana trok haar witte overall aan. ‘Afrekening?’

‘Zou heel goed kunnen. Schijnt nogal veel voor te komen, maar je weet maar nooit...’ hield Van Opperdoes een slag om de arm, terwijl een kleine witte Volkswagen van de GGD aan kwam rijden en naast de afzetting parkeerde. Cathelijne, de schouwarts, stapte uit en pakte haar koffer. Ondertussen kwamen er meer auto’s van Forensische Opsporing aanrijden. Het hele technisch onderzoek kon beginnen zodra Cathelijne haar werk gedaan had.

‘Zo, daar zijn we weer...’ glimlachte ze naar Van Opperdoes. ‘Hoeveelste lijk is dit nu al samen?’

‘Ik tel ze niet. Dat zou ongezond zijn.’

Jacob, die bij de afzetting met een paar agenten had staan praten, kwam aanlopen en ving de laatste paar zinnen op.

‘Heel ongezond. Je moet ze zo snel mogelijk weer verge-
ten. Anders gaan ze rondspoken.’

‘In je huis?’ vroeg Cathelijne met een serieuze blik.

‘In je hoofd.’ Jacob tikte tegen zijn slaap. ‘Hier.’ Hij liep
weer weg.

‘Wat heeft hij?’ vroeg Cathelijne.

Van Opperdoes lachte. ‘We zijn lang aan het werk geweest.
Hij moet een nacht goed slapen. Of twee.’

‘Dat zit er niet in.’ Cathelijne keek even naar het lichaam
naast de kerk. ‘Tenzij je de dader al binnen hebt zitten?’

Van Opperdoes schudde zijn hoofd. ‘Nee. Geen enkel idee
wie er heeft geschoten. We weten nog niet eens wie de dode
meneer is.’

‘Wil je dat ik hier naar het slachtoffer kijk?’ vroeg Cathe-
lijne aan Diana.

‘Als je op een simpele manier zijn dood kan constateren
wel. Maar als je iets heel specifiek wilt onderzoeken, dan
graag in het mortuarium. Dan kunnen we het forensisch
onderzoek hier doen, en de rest in het mortuarium, zonder
sporen kwijt te raken.’

‘Prima,’ antwoordde Cathelijne. ‘Ik ga aan de slag.’

Ze hees zich ook in een wit pak en liep naar het lichaam, op
korte afstand gevolgd door Diana en de twee rechercheurs.
Ze knielde naast het lichaam en onderzocht het nauwkeurig
van onder tot boven. Van Opperdoes keek tevreden toe. Ca-
thelijne was een schouwarts die serieus te werk ging en geen
enkel detail miste. Ze voelde even aan de pols en in de nek
van het slachtoffer, waarna ze een van de gesloten oogleden
van het slachtoffer opende.

‘Wil je het nog officieel horen?’ vroeg ze.

‘Ach, ik kan het wel raden,’ glimlachte Van Opperdoes
wrang.

‘Deze man is dood.’

‘Ja, dat vreesde ik al.’

‘Vrij veel bloed uit zijn mond. Hij heeft nog even geleefd,
na de schoten.’

‘Dat klopt,’ beaamde Van Opperdoes. Maar hij vertelde
haar niet wat de man hem nog gezegd had. ‘Kan jij iets zeg-
gen over de doodsoorzaak?’

‘Zo op het eerste oog lijkt het me duidelijk. Twee schoten
in het lichaam, een in zijn been. Dat valt wel mee, maar die
twee, en dan vooral de bovenste in de borst, die zouden alle-
bei dodelijk kunnen zijn geweest. De sectie zal dat uitwijzen.
Mijn voorlopige conclusie is dat deze man een niet-natuur-
lijke dood is gestorven.’

Dat kwam niet als een verrassing. In deze gevallen waarbij
het overduidelijk was welke oorzaak tot iemands dood had
geleid, was het onderzoek ook meer een formaliteit dan een
noodzaak. De rol van de schouwarts was pas echt van belang
bij sterfgevallen met een twijfelachtige doodsoorzaak, zoals
een schijnbaar natuurlijke dood, vergiftiging, zelfmoord of
een overdosis.

‘Ik maak de formulieren wel even op, dan kunnen jullie je
gang gaan.’

Diana was erbij komen staan en knielde nu ook naast het
lichaam van de onbekende dode. Het ritueel leek zich te her-
halen, ook zij onderzocht hem eerst van top tot teen, voor-
dat ze voorzichtig de verwondingen van dichtbij bekeek.

Van Opperdoes bestudeerde haar gezicht, maar kon niet
veel opmaken uit haar blik. Hij was nieuwsgierig. De laatste
woorden van de man leken op zelfmoord te duiden, maar
hij had het wapen niet in zijn hand gehad. Sterker nog, het

wapen lag minstens veertig meter verderop. Toen Van Opperdoes hem vond, lag de man krachteloos op de grond, amper in staat om te praten. En dat was heel kort na de schoten. Had hij het wapen weg kunnen gooien? Had hij zichzelf neergeschoten op de plek waar het wapen was gevonden, en was hij daarna naar de kerk gestrompeld?

Diana fronste en maakte foto's van de inschotopeningen. Daarna voelde ze voorzichtig aan de kleding van de man.

‘En?’ vroeg Van Opperdoes.

‘Ik ga de verwondingen nog controleren op kruitsporen. Als er van dichtbij is geschoten, dan vind je kruitsporen op de kleding. Maar zo op het oog lijkt dat niet het geval te zijn.’

Jacob kwam erbij staan. ‘Wat lijkt niet het geval te zijn?’

‘Dat er van dichtbij geschoten is. Het zou dus zomaar kunnen dat hij is neergeschoten vanaf de plek waar het wapen is gevonden.’

Jacob keek Van Opperdoes aan. ‘Woeps. Daar gaat de theorie dat hij zelf geschoten heeft zo het raam uit.’

‘Tja, daar lijkt het wel op. Maar wat bedoelde hij dan?’

Daar had Jacob ook geen antwoord op.

Diana trok de rits van de witte lijkzak dicht. Het technisch onderzoek was klaar en de collega's van de afdeling Forensische Opsporing tilden hun laatste koffers weer in de auto's. Het nieuwtje in de buurt was er nu wel van af, de omstanders waren verdwenen. De rood-witte linten van de afzetting waaiden eenzaam op in de wind. De brancard met het nog anonieme lichaam van het slachtoffer werd naar een zwart busje gereden. Twee mannen in slechtzittende zwarte pakken namen de brancard over.

‘vU-ziekenhuis?’ vroeg een van hen plichtmatig.

Diana knikte. ‘Ik ga wel mee, en mijn collega’s ook, denk ik.’

De mannen stapten in de auto. ‘Oké, roep maar als jullie klaar zijn.’

Van Opperdoes kwam erbij staan. ‘Laat ze nog heel even wachten, dan gaan we mee.’

‘Waarop?’

De ervaren rechercheur keek om zich heen en schudde langzaam zijn hoofd. Hij wist het ook niet. Deze plaats delict voelde op een of andere manier raadselachtig aan, het verborg een geheim dat hij nog niet ontsluiert had.

Hij draaide zich om naar Vincent, de jonge agent. ‘Zijn er genoeg collega’s in de buurt?’

‘Een stuk of wat. Hoeveel heb je er nodig?’

‘Geen idee eigenlijk...’ glimlachte Van Opperdoes. ‘Dat wapen is daar gevonden, een eind van het lichaam vandaan. Zouden we een kleine zoektocht kunnen doen? Over het plein, de straat? Onder de auto’s? Ik zou het vervelend vinden als we iets over het hoofd zouden zien.’

Vincent liet zijn blik over de Noordermarkt en de Noorderstraat glijden. ‘Dat moet wel lukken, denk ik.’

Hij pakte zijn portofoon en al snel kwamen er een paar collega’s in uniform aanlopen. Vincent nam ze even apart en legde ze zijn plan van aanpak uit.

‘Ben je nu tevreden?’ vroeg Jacob.

Van Opperdoes keek nog even over de PD, en knikte toen langzaam.

‘Ik zie het al. Niet dus...’

‘Ik weet niet wat er is. Maar er klopt iets niet...’

Het zwarte busje reed rustig door de binnenstad in de richting van het vU-ziekenhuis in Buitenveldert, waar het

lichaam van de doodgeschoten man in het mortuarium geplaatst zou worden. Van Opperdoes en Jacob, die het lichaam formeel in beslag hadden genomen en het volgens protocol niet uit het zicht mochten verliezen, reden er direct achter.

‘Weet je het al?’

Van Opperdoes schudde langzaam zijn hoofd. ‘Nee.’

‘Gaat het alleen om dat wapen? En wat hij zei? Hij zei dat hij het zelf gedaan had, maar het wapen lag veertig meter verderop. Er zijn geen sporen van een schot van dichtbij. Dus wat hij zei, klopt niet.’

Van Opperdoes dacht even na. ‘Wat zou hij dan bedoeld hebben?’

Jacob haalde zijn schouders op. ‘Die man lag dood te gaan. Denk je dat hij nog goed wist wat hij zei?’

‘Nee, misschien niet.’

Het busje draaide de zijstraat naast het vU-ziekenhuis in, een stukje voorbij de inrit naar het mortuarium, en reed vervolgens langzaam achteruit naar beneden. Het mortuarium bevond zich in de kelder van het ziekenhuis en had daar een eigen ingang. De twee mannen in zwart stapten uit en haalden de brancard uit het busje.

Ze verdwenen door een deur en reden de brancard naar het mortuarium – een vrij kleine ruimte die voornamelijk in beslag werd genomen door een aantal grote koelcellen waar de lichamen in geborgen werden.

Maar dat gebeurde met dit slachtoffer nog niet. Diana, die ook naar het ziekenhuis was gereden, trok weer haar witte pak aan en begon met behulp van een medewerker van het mortuarium het slachtoffer te onderzoeken en vervolgens te ontkleden.

Ze bekeek alles nog eens goed van dichtbij, nu geholpen

door felle lampen boven de brancard. Toen ze daarmee klaar was, nam ze foto's van alle details, vooral van het gezicht van het slachtoffer. Voorzichtig trok ze zijn kledingstukken uit, die vervolgens allemaal apart werden verpakt om later onderzocht te worden op eventuele sporen. Met speciale watten nam ze sporen af rond de inschotverwondingen, en van de handen en polsen van de man. Op die manier konden eventuele kruitsporen vastgesteld worden. Voorzichtig haalde ze ook het vuil onder de nagels van de man vandaan. Toen dat gedaan was, en alle sporen veiliggesteld waren, wisten ze het gezicht van de man, en namen daar nog wat foto's van. Die konden later nog van pas komen, bijvoorbeeld voor een herkenning of een fotoconfrontatie.

'Hmm...' Diana ritste de plastic zak waarin het lichaam lag weer dicht en deed een stap achteruit. Van Opperdoes en Jacob, die in een hoek van het mortuarium zaten te wachten, keken op. Diana liep naar de zakken waar de kleding in zat, en doorzocht ze nog eens grondig. Toen trok ze haar handschoenen uit en gooide die in de vuilnisbak.

'Sorry, niks gevonden in de kleding... Ja, wat losgeld en wat sleutels. Maar geen identiteitsbewijs.'

'Dus weten we nog niet wie het is?'

'Nee. Ik heb vingerafdrukken genomen, die zal ik vergelijken. Maar tot die tijd weten we nog niks.'

Van Opperdoes keek naar de sleutels die Diana neer had gelegd.

'Die neem ik vast mee. Je weet maar nooit.'

Diana glimlachte. 'Leef je uit. Als jij de hele stad door wil om te kijken op welke woning ze passen, vind ik het prima. Ik doe daar toch niks mee.'

De medewerker van het mortuarium sloot de koelcel. 'Nummer 24.'

Van Opperdoes vulde wat gegevens in. Datum van binnenkomst, eventuele naam van het slachtoffer, de behandelende rechercheurs en het nummer van de koelcel. Zodra dat was ingevuld, klopte de administratie ook weer en kon er niets misgaan.

‘We gaan nog even terug...’ Van Opperdoes glimlachte naar Diana en bedankte de medewerker voordat ze naar de auto liepen.

‘Gaan we echt terug?’ vroeg Jacob terwijl hij de helling opreed.

‘Ja. Wie weet hebben Vincent en zijn collega’s toch nog iets gevonden.’

Jacob gaf gas, en reed soepel en snel weer terug de stad in.